

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 188/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33 T 123/2010 z 12. januára 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 To 17/2012 z 22. júna 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 55/2015 z 31. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. sp. zn. 33 T 123/2010 z 12. januára 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 17/2012 z 22. júna 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 55/2015 z 31. mája 2017 (ďalej spolu aj „namietané rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a obsahu namietaných rozhodnutí vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33 T 123/2010 z 12. januára 2012 uznaný vinným z toho, že spoločným konaním vyrobil omamnú látku, čím spáchal zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva. Za to mu okresný súd uložil s použitím § 38 ods. 2 a 4 Trestného zákona pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov.

3. O odvolaní sťažovateľa, ďalších spoluobvinených a prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove rozhodoval krajský súd, ktorý namietaným rozsudkom sp. zn. 4 To 17/2012 z 22. júna 2012 rozhodol tak, že zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Zároveň krajský súd uznal obvineného sťažovateľa vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona (spáchanie trestného činu organizovanou skupinou) a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov a ochranný dohľad na 2 roky. Odvolanie obvinených, medzi nimi aj odvolanie sťažovateľa, pritom krajský súd zamietol.

4. O dovolaní sťažovateľa proti rozsudku odvolacieho súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Tdo 55/2015 z 31. mája 2017 tak, že ho odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné.

5. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že žiadneho trestného činu sa nedopustil, k porušeniu jeho základných práv malo dôjsť namietanými rozhodnutiami, keďže žiaden z konajúcich súdov sa podľa jeho tvrdenia nevysporiadal s tým, že bol usvedčený len na základe výpovedí spoluobvinených osôb drogovu závislých, ktoré navyše boli chybou Ústavu na výkon väzby v Košiciach v kolúznei väzbe umiestnené počas 9 dní na spoločnej cele tak, že mali možnosť sa na výpovediach dohodnúť. Sťažovateľ argumentuje tým, že ho počas konania nikto priamo neusvedčil z výroby alebo z obchodovania s drogami, navyše spoluobvinení následne svoje výpovede zmenili. Podľa svojich tvrdení bol usvedčený len na základe nepriamych dôkazov.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ tvrdí, že boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, a domáha sa, aby ústavný súd rozhodol tak, že zruší napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu, ktoré v sťažnosti označil a vrátil vec na nové konanie okresnému súdu.

7. Sťažovateľ v sťažnosti žiada „o pridelenie právnik z dôvodu zastupovania pred ústavným súdom“. Svoju žiadosť odôvodňuje tým, že je nemajetný bez finančných prostriedkov a nemôže si právneho zástupcu zaplatiť.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy má obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

14. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:...

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

III.

15. Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, že všeobecné súdy konajúce v jeho trestnej veci nesprávne vyhodnotili dôkazné prostriedky a ich dôkaznú silu, keď sa nevysporiadali s jeho námietkami týkajúcimi sa skutočnosti, že jediným dôkazom proti nemu mali byť výpovede spoluobvinených, drogovu závislých osôb, ktoré boli vypočúvané za trvania abstinenčných stavov, navyše mali možnosť sa na svojich výpovediach z dôvodu pochybenia ústavu na výkon väzby dohodnúť, a následne dokonca svoje výpovede aj zmenili. Vzhľadom na to, že bol napriek tejto skutočnosti odsúdený za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi ako člen organizovanej skupiny, boli podľa jeho tvrdenia porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

16. Sťažovateľ v konaní nie je zastúpený právnym zástupcom, no v sťažnosti žiada o ustanovenie obhajcu v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na túto skutočnosť pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu sťažnosti v prvom rade k preskúmaniu toho, či je daná právomoc ústavného súdu a či v prípade sťažnosti sťažovateľa nie je daný dôvod jej odmietnutia z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Jednou z podmienok pre ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je totiž zistenie, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (III. ÚS 588/2015, III. ÚS 708/2017).

Ústavný súd môže rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, len ak zistí, že sú kumulatívne splnené tri podmienky a to: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

Ak po preskúmaní obsahu žiadosti dospeje ústavný súd k záveru, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu, alebo zistí, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti a nie je splnený jeden z predpokladov na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. V takom prípade nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

17. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa sťažnosť vykazovala viaceré nedostatky obsahových náležitostí, avšak ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, keďže obsahovo bola sťažnosť do tej miery zrozumiteľná, aby umožnila ústavnému súdu realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

A. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33 T 123/10 z 12. januára 2012

18. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa okresným súdom, ústavný súd uvádza, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľ aj využil, a krajský súd o ňom rozhodol. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02, III. ÚS 94/2011 a iné).

B. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 17/2012 z 22. júna 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 55/2015 z 31. mája 2017

19. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti namietanému rozsudku krajského súdu z 22. júna 2012 dovolanie a najvyšší súd napadnutým uznesením z 31. mája 2017 dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku bez preskúmania veci, považoval ústavný súd lehotu na podanie ústavnej sťažnosti za zachovanú aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu z 22. júna 2012. Predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa tak boli obe uvedené rozhodnutia [porovnaj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99].

20. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu alebo rozhodnutím verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

21. V súvislosti so svojím postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre rovnako zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

22. Sťažovateľove námietky obsiahnuté v sťažnosti smerujú v zásade výlučne proti výsledku trestného konania, v ktorom bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu a spôsobu, akým konajúce súdy vyhodnotili dôkazy svedčiace proti nemu. Konkrétne malo ísť o výpovede osôb, ktoré vystupovali v danej trestnej veci ako spoluobvinení sťažovateľa. Sťažovateľ namieta, že išlo o osoby drogovovo závislé, ktoré boli orgánmi činnými v trestnom konaní vypočúvané v stave abstinencie a ktoré sa mohli v súvislosti s tým, že boli v kolúznej väzbe umiestnení na rovnakej cele, na svojich výpovediach dohovárať.

23. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa tak ústavný súd preskúmal obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu z 22. júna 2012 a zistil, že krajský súd sa náležite vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré uvádza v ústavnej sťažnosti, jeho odôvodnenie je zrozumiteľné a vyčerpávajúce, bez známkov svojvôle či arbitrárnosti. Vo vzťahu k zmeneným výpovediam krajský súd konštatoval, že niektorí obvinení naozaj svoje výpovede na hlavnom pojednávaní podstatným spôsobom zmenili, a to najmä tie časti, ktoré usvedčovali ostatných spoluobvinených a ktoré preukazovali spáchanie činnosti formou organizovanej skupiny, rovnako ako aj niektorí svedkovia. Zmeneným výpovediam však krajský súd neveril a za pravdivé považoval tie, ktoré predniesli v prípravnom konaní, keďže zmenu svojich výpovedí nedokázali logicky uveriteľným spôsobom zdôvodniť. Dôvodom zmeny jednotlivých výpovedí obvinených a svedkov sa pritom krajský súd podrobne venoval. Podsúvanie správnych odpovedí, nátlak pri výsluchoch, prípadne prísľuby prepustenia z väzby neprichádzali do úvahy najmä

z dôvodu, že všetkých výsluchov spoluobvinených sa zúčastnili obhajcovia, v niektorých prípadoch až traja naraz.

Krajský súd ďalej uviedol, že samotná skutočnosť, že obvinení boli osoby drogovu závislé, nespôsobuje bez ďalšieho nedôveryhodnosť vypočúvaných osôb. Zo znaleckého dokazovania znalca z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie vyplynul záver, že *„len také abstinenčné príznaky, ktoré predstavujú narušenie fyziologických funkcií vypočúvanej osoby, teda príznaky bezpochyby závažného charakteru a z toho titulu aj príznaky neprehliadnuteľné, by mohli spôsobiť nespôsobilosť vypočúvanej osoby vypovedať. Všetci obžalovaní boli v prípravnom konaní minimálne raz vypočutí za prítomnosti obhajcov, rovnako tak v ich prítomnosti bola v prípravnom konaní vypočutá väčšina svedkov.“*. Ani jeden z prítomných obhajcov nespôsobilosť vypočúvaných osôb nenamietal.

Zároveň sa krajský súd vyjadril aj ku skutočnosti, že chybou ústavu na výkon väzby boli obvinení v kolúznej väzbe umiestnení na jednej cele, a dospel k záveru, že *„skutočnosť, že obžalovaní napriek kolúznej väzbe boli na jednej cele má za následok len tú skutočnosť, že účel kolúznej väzby bol bezpochyby zmarený, no výsledok dokazovania však nemá žiaden vplyv, keďže vo veci bolo vykonaných dostatok dôkazov, ktoré vinu obžalovaných spoľahlivo preukazujú“*.

Krajský súd dospel k záveru, že v prejednávannej veci došlo nepochybne k spolčeniu šiestich osôb na účely spáchania trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi. Medzi týmito osobami existovalo vzájomné rozdelenie určených úloh, pričom sťažovateľ a ďalší obžalovaný pervitín „varili“, ostatní im zabezpečovali potrebné lieky a chemikálie. Podľa názoru krajského súdu vzhľadom na vykonané dôkazy bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutok, ktorý sa obžalovaným kladie za vinu, tak ako ho krajský súd ustálil, sa stal a že ho spáchali práve obžalovaní.

24. Ústavný súd preskúmal aj obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 55/2015 z 31. januára 2017, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Ústavný súd zistil, že námietku nesprávneho vyhodnotenia dôkazov subsumoval sťažovateľ v podanom

dovolání pod dovolací důvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, to znamená, že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu podstatným spôsobom.

25. Najvyšší súd uznal, že pochybením ústavu na výkon väzby, ktorý umiestnil viacerých spoluobvinených na spoločných celách, mohlo fakticky dôjsť k sťaženiu pozície sťažovateľa v rámci jeho obhajoby, avšak zdôraznil, že nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie, je dovolacím dôvodom. Túto dovoláciu námietku by podľa najvyššieho súdu bolo možné uznať ako opodstatnenú len vtedy, „*ak by práve výpovede dotknutých spoluobvinených, uskutočnené v čase po tom, ako sa ocitli v spoločných celách, boli rozhodujúce pre zistenie skutkového stavu súdom. Súd prvého stupňa, ako aj krajský súd však pri ustálení skutku vychádzali predovšetkým z výpovedí obvinených uskutočnených v prípravnom konaní s odôvodnením, že zmeneným výpovediam obvinených neuverili, keďže obvinení ich zmenu nedokázali logicky uveriteľným spôsobom zdôvodniť, pričom rozhodnutie o vine obvinených založili aj na celom rade ďalších vykonaných dôkazov, vrátane svedeckých výpovedí, konfrontácií, znaleckých posudkov či listinných dôkazov.*

Dovolací súd k tomu ďalej poznamenáva, že už samotný súd prvého stupňa konajúci v predmetnej trestnej veci sa s uvedenými okolnosťami správnym a logickým spôsobom vysporiadal, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia pri hodnotení dôkazov a ustálení skutkového stavu neopomenul vyhodnotiť vykonané dôkazy aj s osobitným zreteľom práve na dovolateľmi namietanú skutočnosť, spočívajúcu v zmarení účelu kolúznej väzby. Následne krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zaujal k odvolacím námietkam, v ktorých obvinení taktiež poukazovali na zmarenie účelu kolúznej väzby, stanovisko, v ktorom podrobným spôsobom prezentoval, akými úvahami a myšlienkovými postupmi sa spravoval pri vysporiadavaní sa s obvinenými namietanými okolnosťami výkonu kolúznej väzby.“

26. Najvyšší súd vyhodnotil postup krajského súdu a odôvodnenie jeho rozsudku vo vzťahu k hodnoteniu výpovedí ako správny, ktorému nemožno vytknúť žiaden nedostatok, pretože krajský súd sa zaoberal všetkými zmenami vo výpovediach obvinených aj svedkov, jasne a zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, z akých dôvodov považoval

niektoré výpovede za pravdivé, resp. prečo si niektoré výpovede neosvojil. Vzal pritom do úvahy aj skutočnosť, že počas prípravného konania vypovedali obvinení zhodne, a to aj za prítomnosti viacerých obhajcov, pričom k zmenám vo svojich výpovediach začali pristupovať až potom, ako sa niektorí z nich ocitli chybou ústavu na výkon väzby v spoločných celách.

Zároveň najvyšší súd námietky sťažovateľa, ktoré spočívali v obviňovaní ostatných obvinených z nepravdivých výpovedí, v spochybňovaní pravdivosti výpovedí svedkov, v poukazovaní na psychické rozpoloženie obvinených i svedkov v čase výpovedí, v nesprávnom hodnotení dôkazov, posúdil ako námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce proti obsahu a rozsahu voľnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a spôsobu, akým súd tieto dôkazy vyhodnotil. Vo vzťahu k týmto námietkam najvyšší súd zdôraznil, že platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá znamená, že *„orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán“*.

27. Ústavný súd dospel k záveru, že obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj rozsudku krajského súdu je vo vzťahu k obsahu námietok sťažovateľa vyčerpávajúci, presvedčivý a zrozumiteľný. Ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu a rozsudku krajského súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uplatneným v sťažnosti nejaví známky arbitrárnosti. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru tieto sťažovateľ v sťažnosti vôbec neodôvodnil. Krajský súd sa však namietaným porušením práva na obhajobu zaoberal v rámci odvolacích dôvodov a najvyšší súd sa aj s touto námietkou sťažovateľa ústavne súladným spôsobom vysporiadal v rámci vyhodnotenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zároveň je potrebné podotknúť, že dovolanie sťažovateľa bolo koncipované omnoho širšie ako jeho ústavná sťažnosť, avšak

najvyšší súd sa všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa riadne zaoberal a svoj záver k nim presvedčivo odôvodnil.

28. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

29. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému základnému právu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ktoré upravuje právo na preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom, ústavný súd dospel k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi uvedeným základným právom a rozhodnutiami všeobecných súdov v trestnej veci sťažovateľa. Rovnako aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sťažovateľ žiadnym spôsobom v sťažnosti nešpecifikoval. Ani z obsahu sťažnosti, no ani z obsahu napadnutých rozhodnutí a z nich vyplývajúcich sťažovateľom uplatnených odvolacích a dovolacích dôvodov ústavný súd nezistil existenciu príčinnej súvislosti medzi základnými právami obsiahnutými v čl. 48 ods. 2 ústavy (právo na verejné prerokovanie veci, v prítomnosti sťažovateľa, bez zbytočných prietahov a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom) a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu.

30. Vzhľadom na uvedené preto dospel ústavný súd k záveru, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu v prípade sťažovateľa nedošlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Podľa zaužívanej praxe (napr. I. ÚS 337/08, I. ÚS 311/2012) ústavný súd môže ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie

nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014).

32. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd uzatvára, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu sťažnosti a výsledku jej preskúmania ústavným súdom je totiž podľa ústavného súdu (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014).

33. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

34. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018